

Phần 49

Maryellen ngồi trên ban công của phòng ngủ lớn và chăm chăm nhìn mặt nước tĩnh lặng của Puget Sound. Cô trông thấy rất rõ ngọn núi Rainier ở đằng xa. Nó gần đến mức dường như dường như có thể chạm tới.

Katie đang ngủ ngon lành, cô bé cuộn tròn trong lòng mẹ. Bàn tay của đứa con gái bé bỏng nắm chặt lấy tấm chăn yêu thích của mình, ngón tay cái ngậm trong miệng.

Maryellen nhắm mắt lại, hít một hơi dài mùi vị mặn mòi của biển và lắng nghe âm thanh tĩnh mịch của buổi chiều muộn. Đã chín ngày kể từ ngày cô để mất đứa con. Chín ngày kể từ khi cô mê một ngủ cả ngày lẫn đêm, và kể từ khi trái tim cô bị vỡ tan thành nhiều mảnh.

Jon rất ân cần, chu đáo và luôn đoán trước được mọi nhu cầu của vợ. Nhưng họ xử sự với nhau một cách lịch sự và khách sáo như những người xa lạ. Maryellen biết chồng rất lo lắng cho mình, và cô ngờ rằng anh đã nói chuyện với mẹ mình vì gần như ngày nào Grace cũng ghé thăm.

Nghe thấy tiếng bước chân của chồng ở phía sau, Maryellen ngược lên nhìn.

“Anh đã đánh thức em à?”. Jon hỏi.

Maryellen lắc đầu.

“Em có muốn uống gì không?”

Cô từ chối.

Jon ngồi xuống chiếc ghế xích đu bên cạnh. “Lâu lắm rồi chúng ta không nói chuyện”.

Maryellen nựng đứa con gái đang ngủ. “Chẳng có gì để nói cả”.

“Anh xin lỗi về chuyện đứa con”. Giọng Jon khàn đi xúc động. Anh rất hay nhắc tới việc này, và điều đó khiến Maryellen cảm thấy vô cùng đau đớn.

“Chúng ta không nhắc đến chuyện sảy thai nữa được không? Đứa bé không còn nữa”.

Jon chà tay lên mặt. “Lỗi là tại anh”.

“Anh chẳng có lỗi gì cả, Jon. Anh không việc gì phải tự trách mình. Chuyện này tự nó xảy ra thôi”. Cô nhắc lại lời bác sĩ, nhưng cô biết rằng điều này

chẳng an ủi được anh và cũng chẳng xoa dịu được nỗi đau của mình. Tuy nhiên, đó là tất cả những gì cô có thể nói với chồng.

“Thời gian vừa qua, anh đã không bình tĩnh và đã xử sự rất ngu ngốc”.

Maryellen không trả lời.

“Em đã không cho anh biết rằng em có thai. Em không thể nói với anh chuyện này - vì anh có cho em cơ hội đâu”. Nét mặt Jon đầy đau khổ.

“Anh Jon, đừng. Xin anh đừng thế”. Maryellen càng cảm thấy đau đớn hơn khi thấy chồng tự dần vặt mình.

“Chính vì mang thai nên em đã quyết định về ở với mẹ, đúng không?”

Maryellen không trả lời. Mọi chuyện diễn ra kể từ đám cưới của Charlotte và Ben lần lượt hiện lên trong tâm trí cô. Jon đã rất giận và không chịu tha thứ cho Maryellen. Thậm chí anh còn không muốn bàn luận thêm về những nguyên nhân dẫn đến mâu thuẫn giữa họ. Khi cô chuyển đến nhà mẹ đẻ, anh đã đề cô đi mà không hề có một lời nào ngăn cản. Lý do duy nhất khiến bây giờ cô về nhà là vì chính Jon đã đón cô tại bệnh viện.

Jon đứng lên và bắt đầu bước tới bước lui.

“Maryellen, em hãy nói gì đó đi”.

Maryellen nhìn lên, bối rối trước vẻ cầu khẩn của chồng. “Anh muốn em nói gì đây?”

“Anh không biết. Bất cứ cái gì. Em đừng ngồi đó và nhìn như thế nữa. Anh không chịu được khi em trở nên thế này đâu”.

“Em đang rất đau đớn...”

“Vì đứa con đã mất của chúng ta phải không?”

Cô gật đầu. “Và cả vì chuyện đã xảy ra giữa chúng ta nữa”.

Jon dựa lưng vào tường như thể anh không đủ sức đứng vững.

“Cách đây chưa đầy hai tuần, anh đã sẵn sàng để em và Katie ra đi. Anh còn nhớ không?”

Jon không trả lời.

“Em biết việc em liên lạc với bố mẹ anh là sai”. Maryellen khẽ nói, “nhưng em chẳng bao giờ có ý định làm anh bị tổn thương. Em chỉ muốn giúp anh thôi”.

“Anh không cần em giúp”. Jon hét lên làm Katie giật mình thức giấc. Cô bé bắt đầu ọ ẹ khóc cho đến khi tìm lại được ngón tay cái của mình. Được Maryellen vỗ nhẹ vào lưng, Katie nhanh chóng ngủ trở lại. “Lúc khác chúng ta sẽ nói về chuyện này”.

“Không”. Jon đi đi lại lại giống như người bị chứng mộng du. Môi anh nhợt nhạt. “Anh đã nói với em rồi, anh không cần đến những người làm cha làm mẹ mà lại đối xử với con cái tồi tệ như họ. Anh không cần họ trong đời nữa. Em và Katie là gia đình duy nhất của anh”.

Nếu những gì anh nói là sự thật, vậy thì anh sẽ không để cô lái xe bỏ đi trong chiều thứ bảy đó.

Anh đưa tay ra như một hành động cầu xin.

Maryellen lặng im quan sát chồng, anh vò đầu bứt tóc, rồi đứng thẳng dậy như đã đi đến một quyết định. “Em có muốn ly dị không?”. Đột nhiên Jon hỏi.

Maryellen đầu đón trả lời. “Không, nhưng em không biết cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ kéo dài được bao lâu nữa”.

Nhận định của cô khiến Jon bị sốc. Maryellen cảm thấy mình phải giải thích rõ hơn cho anh hiểu. “Anh rất dễ gạt những người yêu thương anh sang một bên. Nếu anh có thể đoạn tuyệt với bố và mẹ kế, thì anh cũng có thể làm thế với em và Katie. Đến một lúc nào đó, chắc chắn anh sẽ làm như thế.

“Không đúng”. Jon quỳ xuống trước mặt Maryellen, nắm chặt bàn tay cô và nhìn cô một cách chăm chú. “Hãy nhìn anh, Maryellen. Với anh, em và Katie là tất cả”.

“Sẽ như vậy cho đến khi em làm điều gì đó khiến anh thất vọng”.

Anh đứng dậy và giữ khoảng cách với cô. “Không đúng”.

Maryellen không có ý định tranh luận với chồng.

“Em muốn anh khẳng định với em rằng anh đã sẵn sàng quên đi những gì cha đã gây ra cho anh? Có phải thế không?”.

“Không”.

“Vậy thì là gì?”

“Em muốn anh thanh thản”, cô thì thầm.

“Thanh thản?”. Anh nhắc lại như thể chưa bao giờ được nghe thấy từ đó. “Em muốn anh thanh thản hay muốn anh giảng hoà với cha mẹ anh?”

“Cả hai”. Maryellen nói, “nhưng nếu bản thân anh không có được sự thanh thản, anh cũng sẽ chẳng thể giảng hoà với cha mẹ anh được. Em từng có một cuộc sống khá hạnh phúc cho tới khi anh xuất hiện”. Maryellen cười buồn. “Anh chỉ nghĩ cho bản thân mình thôi”.

“Anh không cần họ”.

“Anh đã giữ những lá thư của họ đầy thôi”, cô nhẹ nhàng nói.

“Anh đã định vứt đi”.

“Nhưng anh đã không làm thế. Chắc chắn anh cảm thấy rất hài lòng khi họ viết hết lá thư này đến lá thư khác, trong khi anh chẳng bao giờ phải trả lời”.

Jon khẽ nheo mắt. “Em không biết mình đang nói gì đâu”.

Cô nhún vai. “Có lẽ thế”.

“Em muốn anh giảng hoà với họ, còn anh thì không thể. Anh sẽ không làm thế. Anh xin lỗi, Maryellen, thậm chí ngay cả nếu làm điều đó là vì em thì anh cũng không thể”.

Sự hẹp hòi của Jon khiến Maryellen cảm thấy sợ hãi.

“Em không hi vọng là anh sẽ hoàn toàn quên những gì họ đã làm, nhưng em hi vọng là anh biết tha thứ”, cô nói.

Jon lắc đầu thật mạnh.

“Chắc anh cảm thấy mình đã phải chịu quá nhiều bất hạnh khi bị họ đối xử tồi tệ; và giờ đến lượt anh trừng phạt lại họ”.

Mắt Jon quắc lên, nhưng anh không nói lời nào.

“Em nghĩ có thể mình không hiểu hết được nỗi đau mà anh đã phải chịu đựng. Đặc biệt nỗi đau ấy lại do chính bố mẹ mình gây ra. Gia đình anh đã phản bội anh. Họ đã đẩy anh vào tù để bênh vực em trai anh, và anh rất tức giận vì điều đó”.

“Em rất thẳng thắn”.

“Anh có quyền căm giận bố mẹ mình. Có lẽ họ không xứng đáng được anh tha thứ, nhưng anh không thấy sự đau khổ này đã làm hại anh đến thế nào ư? Anh không hiểu là nếu không xoa dịu được nỗi đau này, anh sẽ không bao giờ có được hạnh phúc thực sự hay sao?”. Maryellen biết chồng muốn tranh luận với mình, nhưng cô không cho anh cơ hội.

“Bây giờ anh đang giận em”, cô nói tiếp, “và em thừa nhận em đã sai khi giấu giếm anh. Nhưng anh để mặc em bỏ đi vì nghĩ rằng mình căm phẫn là đúng. Sự căm phẫn ấy lớn hơn cả tình yêu anh dành cho mẹ con em, phải không?”

Jon mở miệng định phản đối, nhưng rồi anh chỉ đi đi lại lại một cách nôn nóng, rồi anh đấu tranh nội tâm. “Anh nên làm gì?”

“Anh hãy tự soi xét lại trái tim, hãy tự nhìn nhận thái độ của mình, và hãy nghĩ xem anh được gì mất gì nếu không sẵn sàng quên đi nỗi đau này”.

Jon lắc đầu vô vọng, như thể Maryellen đang yêu cầu anh một điều không tưởng. “Em nói nghe có vẻ đơn giản quá”.

“Em biết là không dễ”.

Anh thở dài nã nê, đôi vai chùng xuống bất lực.

“Nếu muốn, em cứ liên lạc với họ”.

“Thế còn anh?”

Jon nghiêng chặt hàm răng. “Anh sẽ đợi một thời gian, anh sẽ cố gắng, Maryellen ạ. Vì em và Katie, anh sẽ cố”.

Nghe xong những lời Jon nói, đám mây của nỗi thất vọng lơ lửng trên đầu Maryellen kể từ sau lần sảy thai bỗng trôi đi mất. Cô giơ cánh tay về phía Jon và nhanh chóng ngã vào vòng tay anh, Katie vẫn nằm giữa bố mẹ.

“Em tin anh sẽ vượt qua. Em yêu anh”. Maryellen thì thầm.